

Mitől jó a világ? (Egy jótékonyági akció története)

Két napot töltöttek a monori cigánytelepen egy szoftverfejlesztő társaság munkatársai, akik január 12-én és 13-án felújították a több éve használt közösségi épületeket. A munkálatokhoz szükséges nyersanyagot maguk vásárolták, majd a helyszínen mintegy ötvenen dolgoztak. Azt mondták, náluk ilyen a csapatépítő tréning. A www.maltai.hu munkatársa Árvai Pétert, a Prezi.com ügyvezető igazgatóját kérdezte.

– *Hogyan kezdődött?*

– Felkerestük a IX. kerületi gyermekjóléti szolgálatot és megkérdeztük, hogy van-e egy család, akinek a lakását fel tudnánk újítani. Akkor még csak hatan voltunk. Egy nagyon intenzív, érdekes és jó projektet sikerült létrehozni. Nemcsak segítettünk egy rossz körülmények között élő családnak, hanem azt is észrevettük, hogy egészen más szinten ismerjük meg egymást a munka során. Az első évi kísérleti projekt pedig megmaradt karácsonyi hagyománynak. Most ez az első év, hogy januárban végezzük ezt a munkát.

– *Mázli, hogy nem volt hó és jég. Külön keresik a kihívásokat?*

– Nem. Az, hogy a felújítási projektet télen végezzük, annak az az oka, hogy karácsonyi programnak indult és nem CSR (*corporate social responsibility, azaz a cég társadalmi felelősségvállalása*) programnak. A cégnek jelenleg 52 munkatársa van, harmaduk amerikai, illetve holland. Félévente egyszer mindenki eljön Magyarországra, s az ittlétük része a felújítási projekt is. Három napot a cég fejlesztésével töltünk, kettőt pedig felújítási munkákkal.

– *Értetek hozzá?*

– Nem értünk hozzá, de gyorsan megtanulja az ember. Mindenki tud valami keveset. Ha még ezen felül speciális feladat adódik, akkor tanácsot kérünk és megtanuljuk. Az első évben nagyon bizonytalannak éreztük magunkat, de az unokahúgom férje építészmérnök, ő segített.

– *Hogyan készültek a monori akcióra?*

– Háromhónapos felkészülés előzte meg a munkát. A szervező kollégáink munkaidejének ez kb. 10 százalékát elveszi. Van egy koordinátorunk, Juli, aki 2008 óta minden évben összetartja a projektet. Most mivel ötvenen voltunk négy csapatot hoztunk létre. Van ablakok-falak csapat, egy másik csapat csinálja a zuhanyzókat, egy a hangárt, egy pedig a logisztikai feladatokat végzi, az ennivalót, a szállást, a szállítást, a csapatok mozgását.

– *Kötelező mindenkinek részt venni?*

– Nem, de most mindenki itt van. Persze van egy kis csoportnyomás, hogy senki nem akar egyedül az irodában maradni, ha már mindenki itt van. Formálódik egy kis közösség.

– *Kiértékelitek a monori projektet?*

– Nem, az élmény eléggé egyértelmű.

– *Miért Monor mellett döntöttek?*

– Minden évben körbenézünk és keressük a lehetőségeket. A fő választási szempont az, hogy a mi időnk és erőbefektetésünk hosszú távú változást tudjon létrehozni. Láttuk, hogy van egy meglévő folyamat (*a Máltai Szeretetszolgálat hét éve zajló*

telepfelszámolási programja – a szerk.), ami jó úton halad, és amit egy kicsit be tudunk gyorsítani azáltal, hogy eljövünk. Monorról úgy hallottunk valakitől, Magyarországon ugyanis nincs ilyen adatbázis, amire hagyatkozni lehetne. Előtte már két különböző helyen jártunk, mindenki ismert valakit, hallott valakiről. A projektek is változtak évről évre, megnőtt a cégben dolgozók létszáma. Először hatan voltunk, azután tizenketten, azután huszonöt, most meg ötvenen. Ez is befolyásolta a helyszín kiválasztását. Másrészt a máltai program jelenlegi vezetője, Bátki Márton is kulcsszerepet játszott ebben. Bizalomgerjesztő találkozásunk volt vele, és a hangulat is megfogott minket. Hinni lehet abban, hogy itt jó dolgot hozunk létre. Ha az ember odafigyel arra, amit csinál, és érdekli a dolog, ha a szívében is érzi, akkor tényleg jó.

– Önt mi érdekli a monori munkában?

– Ha csak magamra fókuszálok, akkor két dolog. Az egyik, hogy egy olyan kultúrát építsek a cégen belül, hogy együtt összeállunk, és segítünk egy közös cél eléréséért. A másik, hogy legyen perspektívánk, hogy a belvárosi kis életünk az nem mindenki élete. És ha képből vagyunk, hogy milyen a világ, és mi mit tehetünk, attól tényleg jobb a világ...

Kiss Dávid programvezető így idézte fel a Prezi.com Kft. látogatását:

Péntek délután volt, amikor felhívott egy fiatal nő, hogy a cégüknél nem csapatépítő tréningekre költenek, hanem rászorulókra, építkezésre, felújításra, hogy csináljanak valami jót. Ez volt a Prezi.com. Azt mondta, tudja, hogy tél van, de nekik van erre is technikájuk, tudják, hogy hogyan kell télen felújítani. S tudok-e mondani 3 családot, akik szükségben vannak. Persze hogy tudok, mondtam. Van, ahol hét gyerek van, árvák, mondtam egy másikat, harmadikat, de végül is bármit mondok, nem tudok rosszat mondani, mert Monoron olyan nagy a szükség.

A következő héten kijöttek felmérni a telepet. Elhatározták, hogy nem házakat újítanak fel, hanem az intézményekbe fektetnek munkát. A fürdőbe, a hangárba, a konténerházaiba, továbbá a házaknál beüvegezik az összes törött ablakot plexivel. Fontos volt, hogy amikor jönnek, ne teljen az idő azzal, hogy várjuk, mikor köt meg a beton, hanem elő legyen készítve minden. Az előkészítő munkálatokra adtak pénzt, megcsináltuk a betonjárdát, a hangáralapot, meg többi előzetes tennivalót.

Marci közben járt a cégnél és tartott nekik egy prezentációt, bemutatta a telepet. Volt kint egy előkészítő csapatuk, s így vártuk, hogy eljöjjön a csütörtök-péntek, amikor az egész cég levonul dolgozni. No de, hét elején kiderült - mert kiplakátolták - hogy áramszünet lesz. Így hívtak a telepiek kétségbeesve, hogy csináljunk valamit. Szerencsére nagyon jó a kapcsolatunk a DÉMÁSZ-szal, felhívtam őket, elmondtam a problémát, ők pedig óriási aggregátorokat küldtek a telepre, hogy ne akadjon meg a munka.